

Arrest

nr. 118 891 van 14 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 13 september 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van respectievelijk 14 augustus 2012 en 16 augustus 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*), beide beslissingen aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 17 augustus 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 juli 2013.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTIERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissingen betreffen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 augustus 2012 en 16

augustus 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies). De rechtsgrond van de bestreden beslissingen is artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Beide beslissingen werden op 17 augustus 2013 aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

2.2 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt in de beschikking van 28 juni 2013 het volgende gesteld:

“Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: “Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. In casu werden de bestreden beslissingen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen. De verzoekende partijen betwisten evenmin dat zij in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste documenten, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen kan de verzoekende partijen geen nut opleveren.

Wat de loutere bewering betreft dat “verzoekende partij ernstig ziek is en deze ziekte bekend is aan de dienst vreemdelingenzaken ” merkt de Raad op dat verzoekende partijen zelf aangeven dat in deze een onontvankelijkheidsbeslissing werd genomen.

Verzoekende partijen hebben een beroep ingediend tegen de onontvankelijkheidsbeslissing aangaande de aanvraag op grond van art. 9ter van de vreemdelingenwet. Dit beroep heeft echter geen schorsende werking. De loutere bewering dat “iemand van het grondgebied verwijderen, terwijl deze ernstig ziek is en de toegang tot de gezondheidszorgen in het land waarnaar zij zal worden gerepatrieerd niet verzekerd is, strijdig is met art. 3 EVRM., dat krachtens art. 15 geen uitzonderingen kent” volstaat niet om de schending van art. 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Verzoekende partijen brengen geen enkel concreet element aan waaruit de schending van art. 3 EVRM zou kunnen blijken, noch de schending van art. 19, §2 van het Handvest, noch de artikelen 5 en 6 van de aangevochten Richtlijn.

Aangezien verzoekende partijen de schending van geen enkele andere bepaling van het EVRM aannemelijk maken, maken zij ook de schending van art. 13 EVRM niet aannemelijk.”

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel

39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 12 juli 2013 dienen de verzoekende partijen een verzoek tot horen in.

Ter terechtzitting van 10 september 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd worden te reageren op de in de beschikking van 28 juni 2013 opgenomen grond, handhaven de verzoekende partijen hun middelen en halen zij de schending aan van artikel 74/17 van de vreemdelingenwet, artikel 3 van het EVRM en artikel 19, § 2 van het Handvest. Zij stellen dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden afgeleverd zonder onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM wanneer ziekte wordt ingeroepen.

De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking en verwijst naar de nota met opmerkingen.

2.4 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (*cf. RvS 16 januari 2006, nr. 153 761*).

Opdat de verzoekende partijen een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet aan de verzoekende partijen bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen werden genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals dit gold ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen.

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 (oud) blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals dit gold ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen, beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°,

2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verzoekende partijen zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevinden. Deze motivering wordt door de verzoekende partijen geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1, zoals dit gold ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen, en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen kan aan de verzoekende partijen dan ook geen nut opleveren.

2.5 Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen zoals weergegeven *sub* punt 2.2 en 2.4 van dit arrest, dient erop gewezen dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet ten uitvoer mag worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (*cf.* RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Bijgevolg wordt onderzocht wat de verzoekende partijen te dezen hebben opgeworpen en gericht is op het aanvoeren van een schending van Europeesrechtelijke bepalingen. *In casu* voeren de verzoekende partijen ter terechtzitting van 10 september 2013 middels het handhaven van hun middelen aan dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden afgeleverd zonder onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM wanneer ziekte wordt ingeroepen. Het betoog van de verzoekende partijen ter terechtzitting van 10 september 2013, kan geen afbreuk doen aan het hoger gestelde. Zoals hierna zal blijken, brengen de verzoekende partijen geen elementen aan die afbreuk kunnen doen aan wat reeds uitdrukkelijk in de beschikking van 28 juni 2013, zoals weergegeven *sub* punt 2.2 van dit arrest, werd vastgesteld.

Waar de verzoekende partijen ter terechtzitting stellen hun middelen te handhaven en opnieuw een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 19, § 2 van het Handvest aanhalen, wijst de Raad er vooreerst op dat in de beschikking van 28 juni 2013 zeer uitvoerig werd gemotiveerd waarom er geen schending van, onder meer, artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM) en artikel 19, § 2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie zoals aangevoerd in hun verzoekschrift weerhouden werd. In voormelde beschikking werd uitdrukkelijk aangegeven dat het betoog van de verzoekende partijen in hun verzoekschrift geen afbreuk doet aan de voorafgaande vaststelling dat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen hen geen nut kan opleveren. Zo werd in de beschikking onder meer gewezen op het volgende: *“Wat de loutere bewering betreft dat “verzoekende partij ernstig ziek is en deze ziekte bekend is aan de dienst vreemdelingenzaken” merkt de Raad op dat verzoekende partijen zelf aangeven dat in deze een onontvankelijkheidsbeslissing werd genomen. Verzoekende partijen hebben een beroep ingediend tegen de onontvankelijkheidsbeslissing aangaande de aanvraag op grond van art. 9ter van de vreemdelingenwet. Dit beroep heeft echter geen schorsende werking. De loutere bewering dat “iemand van het grondgebied verwijderen, terwijl deze ernstig ziek is en de toegang tot de gezondheidszorgen in het land waarnaar zij zal worden gerepatrieerd niet verzekerd is, strijdig is met art. 3 EVRM., dat krachtens art. 15 geen uitzonderingen kent” volstaat niet om de schending van art. 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Verzoekende partijen brengen geen enkel concreet element aan waaruit de schending van art. 3 EVRM zou kunnen blijken, noch de schending van art. 19, §2 van het Handvest, (...).”* Het is duidelijk dat indien de verzoekende partijen een vraag tot horen indienen en zo kenbaar maken dat zij het niet eens zijn met de beschikking, maar zich ter terechtzitting, zonder enige verdere duiding, beperken tot de blote stelling dat zij hun middelen wensen te handhaven, om daaropvolgend de te handhaven middelen, dan wel bepalingen op te sommen, in welk licht zij zich evenzeer beperken tot het loutere herhalen van een aspect van hun verzoekschrift, met name de stelling dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden afgeleverd zonder onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM wanneer ziekte wordt ingeroepen, terwijl hieromtrent in de beschikking uitvoerig gemotiveerd werd en de verzoekende partijen de argumenten van de beschikking niet weerleggen, zij op deze manier niet aannemelijk maken dat de beschikking onterecht werd genomen. Een miskenning van artikel 3 van het EVRM, noch van artikel 19, § 2 van het Handvest kan hierbij

vastgesteld worden. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

Waar de verzoekende partijen ter terechtzitting middels het handhaven van hun middelen tevens een schending van artikel 74/17 van de vreemdelingenwet aanhalen, dient opgemerkt dat deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

De verwijdering wordt tijdelijk uitgesteld indien de beslissing tot terugleiding of verwijdering naar de grenzen van het grondgebied de onderdaan van een derde land blootstelt aan een schending van het non-refoulement beginsel.

§ 2

De verwijdering kan tijdelijk uitgesteld worden op grond van de specifieke omstandigheden van elk geval. Zo wordt rekening gehouden met:

1° de fysieke of mentale gesteldheid van de onderdaan van een derde land;

2° technische redenen, zoals het ontbreken van vervoermiddelen of het mislukken van de verwijdering wegens het ontbreken van identificatie.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de uitvoering van de beslissing tot verwijdering tijdelijk is uitgesteld.

Om het risico tot onderduiken te vermijden, kunnen preventieve maatregelen getroffen worden, overeenkomstig artikel 74/14, § 2, derde lid.

De minister of zijn gemachtigde kan in dezelfde gevallen, de onderdaan van een derde land een verblijfplaats aanwijzen gedurende de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De minister of zijn gemachtigde deelt aan de onderdaan van een derde land die wordt vastgehouden met het oog op verwijdering, mondeling mee dat de uitvoering van de beslissing tot verwijdering tijdelijk is uitgesteld.”.

De Raad merkt dienaangaande op dat uit dit artikel niet blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris gehouden is om, bij het uitvaardigen van een verwijderingsmaatregel, telkens uitdrukkelijk te motiveren omtrent ene of gene bestaanbaarheid met het non-refoulementbeginsel. Genoemd artikel 74/17 omvat hieromtrent geen uitdrukkelijke motiveringsverplichting. Daarenboven laten de verzoekende partijen na aan te tonen dat er geen rekening zou zijn gehouden met het non-refoulementsbeginsel nu niet blijkt dat zij werden gedwongen terug te keren naar hun land van herkomst alvorens een beslissing werd genomen met betrekking tot hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Hierop wordt tevens uitdrukkelijk gewezen in de beschikking van 28 juni 2013. Zij tonen niet aan waarin hun belang bestaat bij deze grief.

Uit het geheel van het voorgaande volgt dat de verzoekende partijen geen elementen bijbrengen die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking tot de middelen zoals aangevoerd door de verzoekende partijen in hun inleidend verzoekschrift, reeds in de beschikking van 28 juni 2013 werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen. Met dit betoog tonen de verzoekende partijen dan ook niet aan over het wettelijk vereiste belang te beschikken.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET